

[Malchau.]

og ikke unødigt sinker eller trækker dette arbejde i langdrag. Det haster med at få denne ordning.

Jeg vil gerne med disse bemærkninger på det konservative folkepartis vegne anbefale forslaget til rigsdagsbeslutning til vedtagelse i det høje ting.

P. N. Petersen (Røjle): Det kunne aldrig i livet falde mig ind at bebrejde den højtærede forsvarsminister eller den høje regering som sådan eller de tre politiske partier, der har sluttet op om Atlantpagten, at de har indtaget denne holdning, da jeg betragter det som en selvfølge, at det er udfra ønsket om at tilvejebringe just den ordning, der er bedst egnet til at betrygge vort lands og vort folks fremtid. Det turde være overflødig at nævne, at dette selvfølgelig ønske deles af alle danske mænd og kvinder, men det behøver jo ikke at være ensbetydende med, at alle også skal være enige om at følge de samme veje, når de tvivler om, at de fører til dette høje mål.

Det er denne tvivl om betimeligheden af Danmarks deltagelse i Atlantpagten, der har dikteret det radikale venstres stillingtagen til denne pagt. Jeg har ved tidligere lejligheder her i salen begrundet vor opfattelse i så henseende og finder ikke anledning til at gentage den argumentation, som jeg tidligere har fremført, og som tiden og udviklingen siden da har forstærket på en måde, så der er grund til at frygte, at vi fra vor side kan få mere ret, end vi bryder os om. Måske kan tilfældige omstændigheder blive afgørende for, hvad der er det rigtige i denne forbindelse.

Den højtærede forsvarsminister har citeret en udtalelse af den amerikanske forsvarsminister Marshall, hvori denne hævder, at forsvaret må lægges østover, hvis medlemskab af Atlantpagten skal have nogen strategisk mening og indeholde en effektiv garanti for Norge og Danmark. Og ministeren tilføjede, at hvis det lykkes at lægge forsvaret frem mod øst, opnår man dækning af den jyske halvø, hvad der vil være af vital betydning for forsvaret af Danmark, og at det er udfra disse betragtninger, regeringen har givet tilsagn om at tildele general Eisenhower det danske kommando i Tyskland. Og så understregede ministeren meget rigtigt — det var i det andet høje ting, disse udtalelser faldt —, at vor tidsalder ikke er ønskedrømmenes, men de jernhårde realiteters epoke. Jeg nærer ingen tvivl om, at disse betragtninger er udtryk for den højtærede forsvarsministers inderste

overbevisning; spørgsmålet er blot, om de har noget med de jernhårde realiteter at gøre, og jeg har den opfattelse, at dette ikke er tilfældet, for general Marshall har jo ret i, at forsvaret må lægges østover, hvis medlemskabet af Atlantpagten skal have nogen strategisk mening. Men det forudsætter rigtignok, at dette østlige forsvar også kan holde, og det er det, jeg tvivler om. Kan det ikke holde, vil Danmark være ilde faren.

Under tidligere militærdebatter i det høje landsting har jeg anført synspunkter, som den engelske militærskribent captain Liddell Hart har givet udtryk for. Lloyd George siger om ham, at han er den højeste og den sundest tænkende autoritet med hensyn til nutidens krige, og Montgomery erkender, at i mange tilfælde stammer hans inspiration fra Liddell Harts skrifter. Han er altså en autoritet, som det er værd at lytte til, når man vil danne sig en mening om de skæbnesvangre problemer, vi her er stillet overfor. Liddell Hart har nylig skrevet en bog, som i fjor blev oversat til dansk under titlen „Vestens forsvar“; jeg beder den højtærede formand om tilladelse til at anføre enkelte korte citater derfra, som belyser Danmarks strategiske stilling i den nuværende situation. Han siger i denne bog side 75 bl. a.:

„Hvis krigen skulle bryde ud i Europa — hvilket forløb vil den da få? Måske har Rusland endnu ikke ret mange atombomber, men dets hær er i hvert fald langt stærkere end nogen af dem, som er til rådighed til at forsvare Europa. Amerikanerne og briterne har kun små styrker tilbage på fastlandet, de befriede landes hære er først i færd med at blive genopbygget, og den tyske hær er forsvundet. Vi må derfor regne med den mulighed, at en russisk flodbølge vil vælte frem til Europas Middelhavs- eller Atlanterhavskyst eller til dem begge.“

Det er de jernhårde realiteter, vi er stillet overfor.

Det er vanskeligt at frigøre sig for indtrykket af, at vi her i Danmark på det militære område har en tilbøjelighed til at tænke i baner; der svarer til dem, man tænkte i for 100 år siden, da general Rye i 1849 trak sig kæmpende tilbage op gennem Jylland og førte tropperne fra Helgenæs til Fyn og Fredericia. Et henholdende forsvar er uigenkaldeligt forbi for Danmarks vedkommende, alene af den grund, at vi ingen dybde har i vort forsvar, kun godt og vel 300 km fra Krusaa til Skagen, ligesom vi ingen vanskeligt tilgængelige bjergkæder, dybe, brede floder eller andre naturlige